Ніч і тиша навколо таємно-німа,
Сплять дерева докупи схилившись.
На блакиті нічній і хмаринки нема,
Сяють зорі росою умившись.

І сей спокій у душу чутливу мою
Входить сном чарівним легкокрилим.
І безвладно себе я йому віддаю,
В коло чар на літаючий килим.

Хай полину далеко, де казка живе,
Вічна казка, щаслива, цікава;
Там по морю квіток вона в барвах пливе.
Як русалка, як ніжна купава.

І я лину на крилах не знаю чиїх,
Залишаючи дійсність буденну.
В ту країну з квіток у промінних ясних,
Де зустріну свою наречену.